

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że

- nie umożliwiając wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia nabytą w sektorze publicznym innego państwa, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 39 WE oraz art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwa Członkowskie mają obowiązek - dla celów rekrutacji, zaszerogowania i określania stażu pracy w ich służbie cywilnej - brać pod uwagę okresy zatrudnienia pracowników migrujących w porównywalnych obszarach działalności w innym Państwie Członkowskim na tych samych zasadach, jakie stosuje się do stażu pracy i doświadczenia zawodowego nabytego w ich własnym systemie. Obowiązujące przepisy francuskie nie umożliwiają wzięcia pod uwagę doświadczenia zawodowego i stażu pracy w sektorze publicznym innego Państwa Członkowskiego nabytych przez obywateli wspólnotowych podejmujących pracę we francuskiej publicznej służbie zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, z 19.10.1968, str. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio (Włochy), na podstawie postanowienia z dnia 23 lutego 2004 r., w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto.

(Sprawa C-231/04)

(2004/C 201/19)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio, wydanego dnia 23 lutego 2004 r. w sprawie Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole i in. przeciwko Ministero delle Politiche Agricole e Forestali oraz Regione Veneto. Tribunale Amministrativo Regionale dla Lazio zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„1. Czy Układ Europejski ustanawiający Stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską, Państwami Członkowskimi i Republiką Węgierską, zawarty w dniu 16 grudnia 1991 r. i opublikowany w Dz. U. L. 347 z dn. 31.12.1993 r., może stanowić uzasadnioną, właściwą i wystarczającą podstawę prawną do nadania Wspólnocie Europejskiej kompetencji w zakresie przyjęcia Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej w dniu 29 listopada 1993 r. (Dz. U. WE L 337 z dn. 31.12.1993 r.) między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską; powyższe pytanie odnosi się również do postanowień art. 65 ust. 1 Wspólnej Deklaracji nr 13 i Załącznika XIII (pkt. 3, 4 i 5) Układu Europejskiego z 1991 r. dotyczącego dopuszczalności zastrzeżenia suwerenności i kompetencji poszczególnych Państw Członkowskich w sferze krajowych nazw geograficznych stosowanych do własnych produktów rolno-spożywczych, w tym win i winorośli, który wyłącza jakiegokolwiek przeniesienie suwerenności i kompetencji w tym zakresie na Wspólnotę Europejską?

2 Czy należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność w sferze wspólnotowego porządku prawnego Umowy wspólnotowej o ochronie nazw win zawartej dnia 29 listopada 1993 r. między Wspólnotą Europejską i Republiką Węgierską (Dz. U. WE L 337/1993), regulującej ochronę nazw geograficznych objętych sferą własności przemysłowej i handlowej, również w świetle stwierdzeń zawartych w Opinii prawnej nr 1/94 Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej w przedmiocie wyłącznej właściwości Wspólnoty Europejskiej, zważywszy na to, że Umowa ta nie została ratyfikowana przez poszczególne Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej?

3 Czy - w razie uznania, że Umowa wspólnotowa z 1993 r. (Dz. U. WE L 337/93) jest zgodna z prawem i stosowalna w całości - należy stwierdzić nieważność i bezskuteczność zakazu używania we Włoszech po 2007 r. nazwy »Tocai«, z powodu jego niezgodności z zawartymi w tej Umowie przepisami o nazwach homonimicznych (patrz art. 4 ust. 5 i Protokół załączony do Umowy), który to zakaz wynika z pism wymienionych między stronami podczas zawarcia tej Umowy (i do niej dołączonych)?

4. Czy należy uznać, że Druga Wspólna Deklaracja załączona do Umowy z 1993 r. (Dz. U. L WE 337/1993), z której wynika, że w okresie pertraktacji strony zawierające umowę nie wiedziały o istnieniu homonimicznych nazw win europejskich i węgierskich, zawiera oczywisty błąd co do stanu rzeczywistego (biorąc pod uwagę to, że nazwy włoskie i węgierskie dotyczące win »Tocai« istniały i funkcjonowały obok siebie od wieków, zostały oficjalnie uznane w 1948 r. w umowie między Włochami i Węgrami oraz zostały ostatnio objęte przepisami wspólnotowymi) na tyle, aby - zgodnie z art. 48 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów - stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności Umowy z 1993 r., z której wynika zakaz używania we Włoszech nazwy Tocai?

5. Czy w świetle art. 59 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Dz. U. WE L 336 z dnia 21 listopada 1994 r.) [zwane dalej »Porozumieniem TRIPS«], zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu (OMC-WTO), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., a więc po wejściu w życie Umowy wspólnotowej z 1993 r. (Dz. U. WE L 336/1994), powinno być interpretowane w ten sposób, że w razie sprzeczności między tymi umowami i biorąc pod uwagę tożsamość zawierających je stron, zawarte w nim przepisy dotyczące homonimicznych nazw win powinny być stosowane zamiast przepisów Umowy wspólnotowej?
6. Czy w przypadku występowania dwóch homonimicznych nazw win, produkowanych w dwóch różnych krajach będących stronami Porozumienia TRIPS (zarówno, gdy homonimia dotyczy dwóch nazw geograficznych używanych w obu krajach-stronach Porozumienia, jak i gdy dotyczy nazwy geograficznej jednego z krajów-stron i homonimicznej nazwy używanej dla winorośli tradycyjnie uprawianej w innym kraju-stronie), art. 22 - 24 sekcja 3 Załącznika 1C do Porozumienia ustanawiającego WTO zawierającego Porozumienie TRIPS (Dz. U. WE L 336/1994), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., powinny być interpretowane w ten sposób, że obie nazwy mogą być nadal używane pod warunkiem, że były używane w przeszłości przez korzystających z nich producentów albo w dobrej wierze, albo przez co najmniej 10 lat poprzedzających datę 15 kwietnia 1994 r. (art. 24 ust. 4), a każda nazwa wyraźnie wskazuje kraj, region lub obszar, z którego pochodzi wino, w sposób nie wprowadzający w błąd konsumentów?"
1. Czy przy ocenie zaistnienia przejęcia zakładu na podstawie art. 1 dyrektywy 2001/23/WE ⁽¹⁾, w przypadku udzielenia nowego zlecenia, przesłanką dla stwierdzenia, że środki zakładowe przeszły z pierwotnego zleceniobiorcy na nowego zleceniobiorcę jest – niezależnie od kwestii stosunków własnościowych - okoliczność, że środki te zostały pozostawione uprawnionemu do użytku dla celów jego własnej działalności? Czy dla potwierdzenia przejęcia środków zakładowych jest wobec tego konieczne, aby zleceniobiorcy zostało udzielone uprawnienie do rozstrzygnięcia o sposobie użytkowania tych środków zgodnie z jego własnym interesem gospodarczym? Czy, wobec tego, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy sytuacją, w której środki dostarczone przez zleceniodawcę stanowią „przedmiot” świadczenia wykonywanego przez zleceniobiorcę, a sytuacją, w której środki te stanowią „narzędzie” do wykonania zlecenia?
2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:
- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

(Sprawa C-233/04)

(2004/C 201/20)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Arbeitsgericht Düsseldorf dnia 5 maja 2004 r. w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

Arbeitsgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-235/04)

(2004/C 201/21)

Dnia 4 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Hiszpanii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. M. van Beeka i G. Valero Jordana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.